

RTK VĒSTNESIS

Februāris 2026

Aktuāla informācija!

**2026. gadā tiks mainīta
skolas avīzes redkolēģija, kā arī
vēstnesis mainīs satura
tematiku - vairāk rakstīs par
literatūru, kultūru, politiku,
ekonomiku, kā arī par RTK
mājaslapā vēl neminētām
aktualitātēm .**

**Mēs aicinām visus
interesentus nākt palīdzēt vai
dalīties ar informāciju, kura
jums liekas svarīga.**

Pulciņu aktualitātes

Dronu pulciņš sāk savu lidojumu!

Droni sāk lidot ap skolas laukumu!

Šī gada 20. novembrī Dronu pulciņā veiksmīgi tika novadīts pirmais dronu lidojums, kurā "lidoja" mūsu skolas audzēkņi.

Dronu pulciņā ir iespēja

- iegūt zināšanas par lodēšanu,
- kur pēc lidojumiem var labot dronus un barjeras,
- te piedaloties, var arī iegūt dronu pilotēšanas tiesības.

Rīgas Tehniskās koledžas pulciņi ir

- lieliska iespēja pilnveidot prasmes,
- iepazīt jaunus draugus ,
- gūt neaizmirstamu pieredzi gan uz skatuves, gan tehniskajā jomā.

Pievienojies un atklāj savu talantu RTK!

Papildu informācija pie pulciņu vadītājiem vai RTK mājaslapā.

Rīgas Latviešu biedrība
Rīgas Latviešu biedrības Literatūras komisija

13.02. | 18.00

RĪGAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KAMINZALĒ

13 MELNĀS PIEKTDIENAS MELNBALTIE TEKSTI

Aicināti piedalīties dažādu paaudžu rakstnieki un dzejnieki

**ARNOLDS AUZIŅŠ, DAINIS DEIGELIS, DAGNIJA DREIKA, EVA MĀRTUŽA,
ALISE MĒTRA, PATRĪCIJA PREISA, ANETE PULKSTENE, SANDRA RATNIECE,
LEONS JŪLIJS STRUPĪTIS, KRISTAPS VECGRĀVIS, GRĒTA VOLKOVIČA**

Pasākumu vada
dzejniece, literatūrzinātniece **SANDRA RATNIECE**

IEEJA PAR ZIEDOJUMU

12% no koncertā gūtajiem ieņēmumiem Rīgas Latviešu biedrība ziedos Ukrainas atbalstam.
Koncerts var tikt filmēts un fotografēts. Foto un video materiāli vēlāk var tikt izmantoti pasākumu publicitātei.

 rigaslatviesubiedriba

Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais literāro darbu un pārspriedumu konkurss

Dalība konkursā pilnveido jauniešu radošās un pētnieciskās prasmes, sniedz iespēju labāk izprast nacionālo identitāti, patriotismu un ētiskās vērtības, paplašina redzesloku, izkopj individuālo valodas stilu, ļauj apzināties literārās izaugsmes iespējas.

2026. gada 27.oktobrī apritēs 125 gadi, kopš dzimis dzejnieks, rakstnieks, latviešu modernās urbānās dzejas aizsācējs Aleksandrs

Čaks, par kuru žurnāliste un prozaiķe Ineta Meimane raksta:

"Divdabīgais. Savijis ap sevi tādu noslēpumainības plīvuru, ka... Ne īsti zinām viņu kā cilvēku Čadaraini, ne – kā dzejnieku Čaku. Joprojām daudz mīklu, tuvāk tikt nevar."

Godinot Aleksandra Čaka devumu latviešu kultūrā, Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikums sadarbībā ar UNESCO Latvijas Nacionālo komisiju (turpmāk LNK) un Kuldīgas novada pašvaldību aicina jauniešus/jaunietes un viņu skolotājus iesaistīties literāro darbu un pārspriedumu konkursā.

Konkursa organizators Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikums.

Konkursa sadarbības partneri:

- **UNESCO LNK,**
- **Kuldīgas novada pašvaldība.**

Konkursa norises laiks

2026. gada 15. janvāris – 2026. gada 10. marts.

Konkursa mērķi

1. Raisīt jauniešos dziļāku interesi un izpratni par Aleksandra Čaka devumu latviešu kultūras attīstībā.
2. Attīstīt jauniešos radošās un pētnieciskās prasmes, savas attieksmes un spriedumu veidošanu.
3. Izkopt jauniešu individuālo latviešu valodas stilu un stiprināt piederību savai ģimenei, skolai, zemei un valstij.

Konkursa dalībnieki

Konkursā var piedalīties jaunieši vecumā no 15 līdz 20 gadiem, kuri iegūst izglītību Latvijas mācību iestādēs vai arī pārstāv Latvijas diasporu.

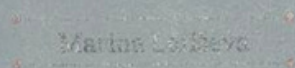
Konkursa literāro darbu tēmas

1. "Cel sevī kalnu, ko nezina citi,
Tad nebūs tev bargs pat visdziļākais kritiens." (Aleksandrs Čaks)
2. "Sapņi- mazas sudraba karotītes, ar ko var paēst bez naudas."
(Aleksandrs Čaks)
3. "Afišas, afišas – jūs manas steidzīgas dvēseles labāka pavāra grāmata." (Aleksandrs Čaks)
4. "Dzīvi es mīlu kā gaismu un dzeju." (Aleksandrs Čaks)
5. "Lai manī dzīst un norimst viss,
Kad redzēšu es draugu smaidām." (Aleksandrs Čaks)

“Tev smukas zeķes!”

Romantika Purčikā nav mirūsi

“Purčiks ir tik tālu”, “Purčikā ir bailīgi”, “Purčiks ir pilns ar dzērājiem un narkomāniem” – šādi komentāri nereti izskan, kad stāstu cilvēkiem no Pārdaugavas, kur dzīvoju. Tomēr tur ir arī vistīrākā eksotika: garās blokmājas, ko citi sauc par Šanhaju, savulaik lielākais pašapkalpošanās veikals *Minska*, kuru gan vairs nerotā liels uzraksts, vai vienkārši kāds iereibis kungs, kurš, kāpjot ārā no sabiedriskā transporta, izteiks komplimentu par zeķēm ar banāniem.

Par rajonu dzirdēti dažādi stereotipi, īpaši par to, ka kontingents ir “aizdomīgs”. Blīvi apdzīvotā rajonā, iespējams, citādi nemaz nevarētu būt, bet tāpat ir arī citos rajonos. Nevarētu teikt, ka Purčikā jeb Purvciemā jūtos nedrošāk nekā citos rajonos. Jā, vēl šā gada martā kāds vīrietis dzīvoklī strīda laikā ar elektrošoku nogalināja savu māti, bet pirms dažiem gadiem notika futbola aģenta Romāna Bezzubova slepkavība. Bet vai citos rajonos ir mazāk noziegumu? Mēģināšu atklāt rajona apslēpto burvību.

Arbūzi uz jumta malas

Purvciemā bija mans bērnudārzs, skola un visi mani draugi, proti, visa mana dzīve saistīta ar šo rajonu. Pēc mācību stundām mēs gājām uz *Labo vēsti*, kur blakus esošajā kafējnīcā varēja paēst gardas pusdienas. Citi bērni baidījās vakarā iet mājās, taču mēs ar draugiem, pavasara ziedonim sākoties, drosmīgi apsekojām vietējos un blakus rajonos esošos graustus. Viena no iecienītākajām bija blakus *Mēbeļu namam* gadiem pamestā celtnē, uz kuru nācās skatīties turpat esošās jaunceltnes iemītniekiem, un Mežciemā nekad nepabeigtā daudzstāvu ēka, kas bija paredzēta medicīnas centra izveidei. Plašas telpas izpētei, romantiski uzraksti, piemēram, “Наташа, я тебя люблю” (“Nataša, es tevi mīlu”), adrenalīns, stāvēt uz “kraujas” malas. Tur mēs vasarā uz jumta saulējāmies, ēdām arbūzus un apspriedām dzīves svarīgākos notikumus, kādi nu divpadsmitgadīgiem bērniem tie bija. Tagad abas būves ir nojauktas, un labi, ka tā, jo tajās notikuši dažādi negadījumi.

Starp citu, Purvciemā kādreiz atradās *Go Planet*. Šā

gadsimta sākumgados tas bija Baltijā lielākais un Eiropā modernākais izklaides centrs. Kartings, lāzertags un atrakcijas, no kurām griezās galva un šķita, ka no bailēm būs pilnas bikses. Arī 4D kino, kur šķita, ka dinozauri iziet ārpus ekrāna un pūš tev virsū savu elpu vai zirnekļu armija skrien pa tavām kājām. Tagad viss, kas liecina par leģendāro vietu, ir tie daži palikušie pusizdzisušie burti un caurumi ēkas sienās. Nākotnē tur būšot mantu glabātava, kur no ziņkārīgo acīm paslēpt savus gadiem sakrājušos krāmus. Ielūkojoties māju balkonos, tas dažiem cilvēkiem varētu būt noderīgi.

Rajona centrs bija Purvciema tirgus, kur vietējie gāja iegādāties lauku labumus, ziedus, nodot stikla taru vai iedzert kādu glāzi kvasa vai alus. Atminos, ka reiz pēc kādas skolas ekskursijas uz Carnikavu tētis mani uz turieni aizveda, izmeta manu maisiņu ar salasītajiem gliemežvākiem un tā vietā nopirka *Ilguciema* kvasu. Vēl joprojām man tas nav iegaršojies. Tagad gan viss, kas palicis no tirgus, ir liels, tukšs laukums, kur tika solīts uzbūvēt *Maxima* veikalu, bet acīmredzot tas nekad nenotiks. Gar ietves malu ir izvietotas dažas tirgus būdiņas, kur pa dienu tantes pārdod ziedus, bet, tuvojoties vakaram, pulcējas vietējie dzērāji, kas uzgavilē, ja garām kāds skrien vai brauc ar riteni.

Šašliku vasara

Nesen kolēģis darbā uzdeva jautājumu: “Marina, tu taču dzīvo Pļavniekos?” Atbildēju, ka nāku no Purvciema, bet, iespējams, tāpat varēšu atbildēt uz viņa jautājumu. Izrādījās, ka viņš nesen ar draugiem bija apmeklējis ēstuvī *Šašliks Nr. 1* un piedzīvojis kultūršoku. Tiem, kas nezina, – tas ir mājīgs grilbārs, kur var nobaudīt garšīgu šašliku vai sarīkot kādus

Erasmus+ piedzīvojumi: kur ceļos jaunieši no mūsu skolas?

Šī gada 30. novembrī desmit Rīgas Tehniskās koledžas audzēkņi devās starptautiskā Erasmus+ mobilitātē uz Leipcigu, Vācijā. Prakse ilga līdz 13. decembrim.

Šajā mobilitātē piedalās 6 Informācijas tehnoloģiju un 4 Automehānikas mācību programmu audzēkņi.

Viņu prakses vieta būs VITALIS Betreuungsgesellschaft für Modellprojekte mbH, organizācija ar ilggadēju pieredzi starptautisko apmaiņas projektu īstenošanā.

Erasmus+ mobilitāte audzēkņiem sniedz iespēju:

- strādāt starptautiskos uzņēmumos,
- apgūt mūsdienīgas tehnoloģijas un darba metodes,
- uzlabot komunikācijas un angļu valodas prasmes,
- iegūt kultūru starptautisko pieredzi,
- kļūt patstāvīgākiem, motivētākiem un konkurētspējīgākiem darba tirgū.

2025. gada Erasmus+ mobilitātes dalībnieki

Ulubele

Dzīvnieku patversme “Ulubele” ir viena no lielākajām un zināmākajām patversmēm Latvijā. Tā atrodas Ropažu novadā un jau daudzus gadus palīdz bezsaimnieka, pamestiem un cietušiem dzīvniekiem.

Ko dara Ulubele?

Patversme uzņem suņus un kaķus, nodrošina tiem pajumti, barību un veterināro aprūpi. Dzīvnieki tiek ārstēti, sterilizēti un sagatavoti adopcijai, lai atrastu jaunas, atbildīgas mājas. Ulubele arī sadarbojas ar pašvaldībām un glābj dzīvniekus no smagiem apstākļiem.

Ulubele nav tikai patversme – tā ir arī izglītojoša vieta, kur cilvēki var uzzināt par atbildīgu dzīvnieku turēšanu un palīdzēt kā brīvprātīgie. Katru gadu simtiem dzīvnieku tieši no Ulubeles sāk jaunu dzīvi pie saviem saimniekiem.

Ulubele pierāda – līdzcietība un atbildība var mainīt dzīvības.

Ziema

Mana otrdiena

Es sāku savu otro nedēļas dienu, mostoties sešos no rīta. Arā ir melna tumsa, bet zeme ir balta kā tulpju ziedlapas. Valda briesmīgs sals, un visi ūdens avoti ir sasaluši līdz pat pašai apakšai. Man tas nav nekas jauns, jo tā ir katru dienu šajā ziemā. Es izlaižu brokastis, jo parasti tās neēdu. Es sagērbjos un eju uz autobusa pieturu. No mājas izeju ap 6.50, jo mans autobuss ir precīzi pulksten 7 no rīta.

Mani sauc Pēteris, man ir 17 gadi, un es esmu vidusskolēns, kurš cenšas apvienot skolu ar aktīvu dzīvesveidu. Skola sākas 8.20 un beidzas 15.10. Dienas laikā es bieži jūtos noguris, tomēr apzinos, ka izglītība ir manas nākotnes pamats. Starpbrīžos sarunas ar draugiem dod spēku turpināt, un dažreiz pat aukstā ziema vairs neliekas tik drūma.

Pulksten 16.00 es dodos uz svaru zāli MyFitness, kur pavadu apmēram divas stundas. Svaru zāle man ir ļoti svarīga, jo tā palīdz aizmirst ikdienas stresu un sakārtot domas. Katrs treniņš mani padara stiprāku, un bieži sev jautāju – vai es spēšu noturēt šādu tempu ilgtermiņā? Atbilde atnāk ar laiku, kad redzu, ka mana disciplīna nes rezultātus.

Pulksten 19.00 man sākas tautas deju mēģinājums, kas ilgst divas stundas. Lai gan pēc treniņa esmu noguris, dejas man sagādā prieku un ļauj justies daļai no kolektīva. Vakarā, pēc mēģinājuma, dodos mājās, paēdu vakariņas, ieeju siltā dušā un ap desmitiem vakarā eju gulēt, apmierināts ar paveikto dienu.

Ziema

Ceturtdiena

Mana parastā ziemas ceturtdiena paiet diezgan saspringti, bet savā ziņā arī interesanti. Es mācos Rīgas Tehniskajā koledžā par datortehniķi, un ceturtdiena man ir viena no grūtākajām nedēļas dienām. Ziemā ir īpaši grūti agri piecelties, kad aiz loga ir tumšs, auksts un zemi klāj sniegs. Gaiss šķiet smags, un vēlme palikt zem siltas segas ir ļoti liela.

Tā kā es dzīvoju tālu no koledžas, Ziepniekkalnā, mans rīts sākas ļoti agri. Lai laikus nokļūtu uz nodarbībām, man jau ap pulksten sešiem divdesmit no rīta jānododas uz trolejbusu. Brauciens ir garš, un tumšajos ziemas rītos tas prasa papildu pacietību un izturību.

Koledžā šajā dienā parasti ir daudz nodarbību. Visbiežāk tie ir tehniskie priekšmeti, kuros jābūt uzmanīgam un koncentrētam. Dažreiz mēs strādājam ar datoriem, meklējam kļūdas vai iestatām aprīkojumu. Šādi uzdevumi prasa daudz spēka, tāpēc jau līdz pusdienlaikam es jūtos noguris.

Ceturtdiena man īpaši nepatīk, jo līdz šim nedēļas brīdim es jau esmu noguris, bet brīvdienas vēl ir tālu. Toties ceturtdienu vakaros es bieži pavadu laiku ar ģimeni. Mēs kopā vakariņojam, mierīgi sarunājamies un dalāmies dienas notikumos. Bieži runājam arī par to, kā pavadījām iepriekšējās brīvdienas, kā arī apspriežam nākotnes plānus. Šīs sarunas palīdz man atpūsties un mazliet atgūt spēkus.

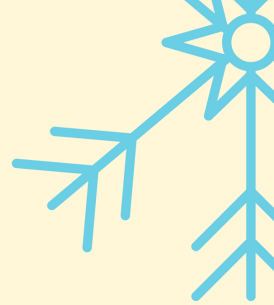
Pēc nodarbībām es dodos mājās pa aukstām ziemas ielām. Dienas beigās ceturtdiena man šķiet gara un nogurdinoša, bet tajā pašā laikā mierīga un silta, pateicoties laikam, kas pavadīts ar tuvajiem.

Maksims Miloševičs DT24-1

Eduards Seržans

Ziema

Piektdiena

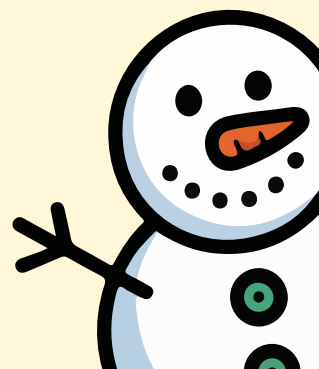
Piektdiena vienmēr šķiet īpaša, jo tā noslēdz garu un nogurdinošu mācību nedēļu skolā. Pēc piecām dienām, kas pavadītas klasēs, pildot uzdevumus un rakstot kontroldarbus, beidzot pienāk brīdis doties mājās uz Viļāniem.

Ārā ir auksts, zeme klāta ar sniegu, un elpa pārvēršas baltos mākoņos.

Pēc skolas, es devos uz dienesta viesnīcu, saliku somas ar drēbēm un devos uz Zemitānu staciju un gaidīju trolejbusu, lai aizbrauktu uz Rīgas vilciena staciju. Tad, kad atbraucu, vilciens stacijā pienāca ar klusu dunoņu, un es iekāpu siltajā vagonā. Vakars jau paliek tumšs, vilcienā logi ir mazliet aizsvīduši, bet caur tiem tāpat var redzēt ziemas ainavu – baltus laukus, apsnigušus kokus un klusos ciemus, kas paliek aiz muguras. Vilcienā valda mierīga noskaņa, daži pasažieri lasa grāmatas, citi klausās mūziku vai vienkārši skatās telefonu.

Braucot vilcienā, es domāju par aizvadīto nedēļu skolā. Tā bija gara, bet netrūka arī priecīgu brīžu – sarunas ar draugiem, smiekli starpbrīžos un jaunas zināšanas, protams arī parbaudes darbs matemātika, kurš lika uztraukties, bet kad uzrakstīju un saņēmu atzīmi, sirds atvieglojās. Tomēr vislielākais prieks ir apziņa, ka varēšu gulēt un atpūsties mājās.

Kad vilciens tuvojas Viļāniem, sirds kļūst vieglāka, jo pie vilciena, mamma sagaida ar mašīnu, lai dotos uz dzīvokli. Es zinu, ka mājās mani gaida siltums, miers un ģimene. Piektdienas vakars ziemā vienmēr nes sev līdzīgu īpašu sajūtu – tā ir atgriešanās mājās un pelnīta atpūta pēc paveikta darba.

Ziema Piektdiena

Katru piektdienu, kad skolas darbi Rīgā ir paveikti, es ar nepacietību gaidu brīdi, kad varēšu doties mājās. Rīga ir liela un steidzīga pilsēta, kurā vienmēr valda kņada, troksnis un rosība. Tomēr manas domas jau no paša rīta klīst par mājām Alūksnē. Piektdiena man nozīmē ne tikai nedēļas beigas, bet arī atgriešanos vietā, kur jūtos patiesi savējais.

Ceļš no Rīgas uz Alūksni ir garš, taču man tas nekad neliekas nogurdinošs. Skatoties pa autobusa logu, redzu, kā pilsētas ainavas pamazām nomaina meži, lauki un ezeri. Jo tuvāk esmu mājām, jo lielāks kļūst miers. Šis brauciens man ir kā pāreja no ikdienas steigas uz brīvāku un mierīgāku ritmu. Es bieži klausos mūziku vai domāju par to, kas mani sagaida vakarā.

Atgriežoties Alūksnē, mani vienmēr priecē satikšanās ar draugiem. Mēs kopā dodamies uz slidotavu, kur pavadām daudz laika uz ledus. Slidošana ar draugiem man sagādā īpašu prieku, jo varam gan izklaidēties, gan trenēties. Visbiežāk mēs spēlējam hokeju – sadalāmies komandās, smejamies, sacenšamies un atbalstām viens otru. Hokejs man ir ne tikai sports, bet arī veids, kā stiprināt draudzību un pavadīt laiku aktīvi.

Kad es uzvelku slidas un paņemu nūju, visas ikdienas rūpes paliek malā. Uz ledus es jūtos brīvs un laimīgs. Spēles laikā ir jūtams gan azarts, gan komandas gars. Pēc spēles esmu noguris, bet apmierināts, jo kopā ar draugiem esmu labi pavadījis laiku.

Piektdienas Alūksnē man atgādina, cik svarīgi ir draugi, mājas un kopā piedzīvoti mirkļi. Ceļš no Rīgas uz Alūksni un hokejs ar draugiem dod man spēku jaunai nedēļai.

SESTDIENA ZIEMĀ

Sestdienas rītā ziemā pamostos labā noskaņojumā. Aiz loga redzu biezu, baltu sniega kārtu, kas klusi klāj ielas un kokus. Gaiss ir auksts, bet patīkams, un mājās valda mierīga sajūta. Lēnām gatavojos dienai, domājot par to, kas mani sagaida, un jūtu patīkamu satraukumu, jo zinu, ka šī diena būs aktīva un interesanta.

Drīz dodamies uz Riekstukalnu, kur notiek slēpošana. Jau pa gabalu redzu kalnu, pilnu ar cilvēkiem un kustību. Apkārt ir ģimenes ar bērniem, jaunieši un pieredzējuši slēpotāji. Dažiem sejās redzama koncentrēšanās, citi smejas un skaļi sarunājas. Slēpojot jūtu vēju sejā, ātrumu un sniega čīkstēšanu zem slēpēm. Katra nobrauciena laikā jūtos arvien drošāk, un prieks tikai pieaug.

Pēc slēpošanas esam noguruši, bet ļoti apmierināti, tāpēc dodamies uz restorānu "Ziemas Pagrabs". Ienākot iekšā, sajūtu patīkamu siltumu un ēdiena smaržu. Telpā valda mājīga atmosfēra, skan klusas sarunas un smieki. Cilvēki restorānā izskatās atslābuši un priecīgi, daudziem vēl ir sārti vaigi no aukstuma.

Mēs apsēžamies pie galdiņa, pasūtām siltu ēdienu un tēju. Oficiants ir laipns un mierīgs, kas rada patīkamu sajūtu. Sarunājamies par dienas notikumiem, jūtu, kā nogurums pamazām pārvēršas gandarījumā.

Vakarā, dodoties mājās, jūtos patīkami noguris un laimīgs. Šī sestdiena ir piepildīta ar kustību, labām emocijām un skaistām ziemas atmiņām, kuras paliek prātā vēl ilgi.

Ziema. Sestdienas rīts. Es ceļos agri, vēl ar miegu acīs, it kā sapnis mani turētu aiz piedurknes un negribētu laist vaļā. Pieeju pie loga un paskatos ārā. Viss ir balts.

Sniegs guļ uz jumtiem kā biezs cukura slānis uz kūkas, un koki stāv klusi, apsegušies ar baltām segām. Debesis ir pelēkas, mierīgas kā vecs vilnas mētelis, kas silda bez liekiem vārdiem.

Manī mostas dīvains prieks. Tas ir kluss, bet paties, kā lēna mūzika, kas skan fonā.

Diena vēl tikai sākas, bet noskaņojums jau ir labs, it kā es gaidītu kaut ko labu.

Brokastīs tēja tvaiko kā mazs mākonis, un siltums lēnām izkausē rīta stīvumu.

Vēlāk es dodos pastaigā pa Mežaparku. Gaiss iekož vaigos kā rotaļīgs suns, bet tas neliek atkāpties, tieši otrādi, liek smaidīt. Sniegs zem kājām čīkst un čab, it kā katrs solis būtu klusa saruna ar zemi. Tas skan tīri un godīgi, bez steigas, bez meliem. Es eju lēni, ļaujot domām sakārtoties pašām, kā sniegpārslām, kas nosēžas, kur tām lemts.

Mežaparks ir kluss, bet ne tukšs - klusumā ir dzīvība. Kaut kur tālumā krauklis ieķērcas, un skaņa izkūst gaisā kā elpa aukstumā.

Koki stāv kā seni sargi, viņu zari smagi no sniega, bet lepni. Es pieskaros vienam stumbram - raupjš, auksts, īsts. Šajā brīdī viss šķiet ļoti vienkāršs. Nav lieku jautājumu, nav vajadzības steigties uz priekšu. Ir tikai šis rīts, šī elpa, šis solis.

Ejot pa sniegotu meža taku, man prātā ienāk Imanta Ziedoņa rindas: "Balta ir mana dvēsele no sniega," un pēkšņi šķiet, ka šī baltā klusuma pilnā diena tiešām mazgā domas tīras, atstājot tikai svarīgāko.

Uz soliņa sēž kāds vecs vīrs, baro putnus. Zvirbuļi ir droši, tie lēkā pie viņa kājām, it kā zinātu - šeit, viņiem nekas nedraud. Skats ir tik mierīgs, ka gribas apstāties un iegaumēt to kā fotogrāfiju sirdī. Es pasmaidu, pats sev, pasaulei.

Saule nemanāmi mēģina izlauzties caur pelēkajām debesīm, un sniegs uz mirkli iemirdzas. Tas ir smalks, gandrīz nepamanāms brīnums, bet tieši tādi brīnumi paliek visilgāk. Atgriežoties mājās, mani vaigi ir sārti, domas - skaidrākas. Es jūtos piepildīts, it kā šī vienkāršā pastaiga būtu saruna ar sevi, kas beidzot notikusi.

Ziema vairs neliekas auksta - tā ir klusa, balta un ļoti dzīva.

Es uzvāru sev tējas krūzi un apsēžos pie galda, skatoties, kā tvaiks lēnām ceļas augšup un izzūd. Laiks kustas citādi. Minūtes nekrīt, tās slīd. Pulkstenis tikšķ, bet pat tas šķiet pieklājīgs, it kā baidītos traucēt šo mieru. Pa logu redzu, kā sniegs turpina krist - bez steigas, bez nolūka kaut ko pierādīt.

Vakarā iedegšu lampu, varbūt atvēršu grāmatu vai vienkārši klausīšos, kā māja elpo. Šī diena neprasa daudz - tikai klātbūtni. Ziema māca apstāties, paskatīties, sajust. Un es saprotu: šādos rītos, šādās sestdienās, notiek kaut kas svarīgs, pat ja to nevar nosaukt vārdā.

“Pavasaris”

”Mana piektdiena.”

Ir pavasaris. Šajā laikā gaisa temperatūra kļūst augstāka, kūst sniegs, un dienas kļūst ievērojami garākas. Zinātnieki saka, ka pavasarī cilvēkiem biežāk uzlabojas garastāvoklis, jo ir vairāk saules gaismas. Es to pamanu arī sevī, tāpēc mana piektdiena pagāja pozitīvākā noskaņā nekā parasti.

Piektdiena skolēniem ir īpaša diena, jo pēc tās sākas brīvdienas.

No rīta es pamodos ātrāk nekā citās nedēļas dienās, lai gan stundas joprojām sākās agri. Aiz loga spīdēja saule, un ielās jau varēja redzēt cilvēkus bez ziemas jakām.

Skolā diena pagāja mierīgi. Stundās mēs atkārtojām vielu un rakstījām nelielu pārbaudes darbu matemātikā – par procentiem un vienkāršiem uzdevumiem ar atlaidēm. Parasti tas rada stresu, bet šoreiz jutos pārliecinātāks.

Starpbrīžos ar klasesbiedriem apspriedām nedēļas nogales plānus: kāds brauks uz Jūrmalu, es plānoju pastaigāt mežā un meklēt pirmos ziedus. Sniegpulkstenītes, kas parādās agrā pavasarī. Dalījāmies arī ziņās par jauno ielu mākslas festivālu Rīgā, tas uzlaboja noskaņu.

Pēc stundām jutu patīkamu nogurumu, visi darbi izdarīti laikā.

Piektdiena labi māca plānot laiku, lai ātrāk tiktu pie atpūtas.

Vakarā mierīgi pārdomāju nedēļu un secināju: pat parasta skolas diena var būt patīkama, ja esi atbildīgs un ar labu noskaņojumu.

Ikviens
brīdis ir
iespēja sākt
dzīvi no
jauna un to
mainīt.

Karls Bards

Dabā pavadīts
laiks nekad nav
tērēts veltīgi.
Reičela Karsone

Sapņojiet par dižām
līdētām. Strādājiet, lai tās
sasniegtu. Virzieties uz
savu mērķi katru dienu
Džons Maksvels

Laiks
visvērtīgākā
monēta mūsu
dzīvē. Tikai jūs
varat noteikt, kā
to iztērēt.

Karls Sendbergs

Atbildīgais redaktors:
Viesturs Poga, Māris Ābols

Redkolēģija:
Renārs Grīnbergs,
Māris Orols, Jevgeņijs Gladkovs,
Aleks Černoļuks.

Paldies skolotājai Dzintrai Zauskai!

**Vēlies uzzināt vairāk par Rīgas Tehniskās
koledžas ikdienu un aktualitātēm?**

Apmeklē :

Rīga, Braslas iela 16, LV-1084

Rīga, Lēdmanes iela 3, LV-1000

Facebook: [/PIKC.RTK/](https://www.facebook.com/PIKC.RTK/)

Mājas lapa: www.rtk.lv

Youtube: [@RTKMediji](https://www.youtube.com/@RTKMediji)

**Liels paldies visiem, kas pielika roku avīzes
tapšanā! Aicinām piedalīties skolas avīzes
veidošanā, savus rakstus sūtiet uz Mykoob
Viesturs Poga DT 24-1**